

Sv. Francišek Asiški.

(K sliki.)

Dné 4. oktobra obhajamo god enega najljubeznivejših svetnikov božjih — svetega Franciška Asiškega. S svojo nedolžnostjo in pobožno svetostjo si je zaslužil prelepi naslov „Serafski“. S svojo ubožnostjo je hotel pokazati razvajanemu in samopašnemu svetu, da človek lahko prav z malim zadovoljno živi in da ne potrebuje za svojo srečo nikakoršnega bogastva, nikakoršne časti in imenitnosti, marveč edino le zadovoljnosti. — Učil je tudi vse žalostne in potrte preimenitne umetnosti, kako je človek lahko potrpežljiv in celó vesel v največjih britkosti. Bog je namreč poplačal njegovo junaško potrpežljivost s tem, da mu je poslal še večje trpljenje, pač največje takrat, ko mu je poslal svoje rane, t. j. čudežno storil, da so se mu vidno pokazale na rokah in nogah in na strani Jezusove rane, ki mu pa niso bile le za slavno olepšavo, marveč so ga tudi prebitko sklele in pekle, da je občutil slične bolečine, kakor Zveličar. Pa, oh, kako jih je bil vesel!

Nekaj posebnega, izrednega, pa je bilo pri tem svetem možu, da so mu bile živali tako domače in prijazne; še celó take, katere človeka roparsko napadajo, so bile do njega kakor jagnjeta krotke, in take, katere se ga bojé in plahe bežé pred njim, se svetnika niso kar nič bale, marveč se mu zaupno bližale, kadar se jim je prikazal. S tem je sam Bog dal najlepše izpričevalo njegove nedolžnosti in svetosti. „Gospodstvo, katero smo zgubili po Adamovem grehu, se mu je zopet povrnilo, kakor bi bil še v rajskih radostih pred grehom naših prvih starišev.“ Vse stvari je imenoval tako pri-srčno ganljivo — „svoje brate in sestre“.

Priporočujte se radi in zaupno temu ljubljencu božjemu, ki je bil po svoji čistosti in pobožnosti — kot „serafski“ — podoben najvišjim angelom; po svoji preprostosti, s katero je tako prijateljsko občeval v naravi, Adamu in Evi pred grehom; po svoji junaški potrpežljivosti pa trpečemu Jezusu na gori Kalvariji. Pa — posnemati seveda ga morate tudi! „Notranjec.“

